

MAGAZÍN

PROSINEC 1991 / MAGAZÍN

NEZÁVISLÝ TŘEBÁNSKÝ OBČASNIK

NEZÁVISLÝ TŘEBÁNSKÝ OBČASNIK

SLOVO NN

Tohle, prosím, nemá být reklama. To jen pražský spolupracovník Našich novin Fefík Podobský, obdařen geniální intuicí /či co...?/ reagoval na naši prosbu o perfekto této způsobem. Hlubší smysly tedy za obrázkem na titulní straně nehledejte /zvláště, má-li v něm prsty Fefík/, spíš naopak. Srandy není nik-

dy doat a udělat si čas od času legraci sám ze sebe nebývá na škodu. Jinak, doufáme, že vám tímto speciálním dvacetistránkovým čtením zlepšíme náledu, pokud ne - je to fakt, nemusíme být hned maximalisty - snad vám ji alespoň nezkazíme. A nebojte se, i v příštém roce uděláme všechno pro

to, abyste si kvůli shánění nezávislého třebánského občasníku nemuseli obstarávat zbran.

Zijte /a čtěte/ si bláze!

VAŠE

Fefík

"Odpovědnost vyrůsté ze zájtků určitých mravních imperativů, nutících člověka, aby překračoval horizont svého osobního zájmu a byl připraven kdykoliv hájit obecně dobré věci, případně pro ně i trpět."

VÁCLAV HAVEL, prezident České a Slovenské Federativní Republiky

"Tak nám zase uplynul jeden rok a já ani nevím, mám-li s ním být spokojena. Všeobecně myšleno, leccos jsme stačili, ale asi víc jsme nestačili. Žijeme většinou v napětí, stále hubujeme na zdražování, převládá špatné nálada, nevíme, co bude zítra. Co bychom ale chtěli, těch 40 let totality, no, darmo mluvit. Tak ráději o Našich novinách.

O ty zájem neupadáni po zdražování, snad tedy nejsou tak nejhorší. Snažíme se. Neustále sháníme nové zprávy, chválíme, někdy, jak se říká, hecujeme, ale to se většinou vyplatí, teď už také riskujeme, ale to se nedá nic dělat, i to musí být. Dokonce prý příeme kovbojky, napsal nám jeden pén a jedna paní povídala, že jen sháníme drby. Tak těmto dvěma nevěřte, není to pravda.

Něco vám řeknu. Šlo právě o tento magazín. Nejdřív jsme se dohodli, že ho uděláme i letos. Později, z obav, že o něj nebude zájem, jsme

rozhodnutí změnili a chtěli udělat navíc jen vánoční číslo. Ale toto rozhodnutí vydrželo jen pár dní a přišel Míla a řekl mně: "Pište a potřebuji vaši fotku, já přeče jen ten magazín..." a už mně bylo vše jasné. Ozvalo se něco. Asi to byla povinnost či zodpovědnost vůči vám čtenářům. Uvědomili jsme si, že by vám od nás cosi chybělo, že bychom vám zůstali dlužní, a to jsme nechtěli. A najednou jsme byli všechni rádi, že padlo poslední kladné rozhodnutí. Tak tady je ten náš letoční magazín pro vás a v něm mimo mnohého i moje přání: Mějte se všichni svátcích dobře, prožijte je v klidu a pohodě, nový rok pak ve zdraví a míru!"

MARIE KLOUBKOVÁ

Marie Klobuková

"Blbost je taky dar od Pána Boha, ale menší."

MILENA BENEŠOVÁ, narozené i gesnulá v poslední třebanské chalupě kryté dosky, čp. 23

"Naši milí čtenáři, rok uplynul jako voda - nám starým to ostatně učítá čím dál rychleji - a je tu zase konec jednoho. Ohlédneme-li se po tom, co nám přinesal, zaváříme se asi rozpačitě. Přibyly nám v obci dva obchody, ale přišli jsme o řeznickví, které se změnilo v cosi zcela jiného a o trafiku na né-

draží. A takhle složitě to jde i v těch okolních obcích a v celém státě. Napsal jsem loni na konci roku, že je třeba se učit z historie, ale nás případ, náhražda pokusnických organizovaným tržním hospodářstvím v demokratické společnosti, v ní, bohužel, nenajdeme. S tím si musíme poradit sami. Ale kdo v tom má jasno? Demokratické svoboda vynalezená už před 2 500 lety v Řecku, to je v podstatě vrozené kázeň všech občanů. Svoboda jednotlivce v ní nutně musí končit tam, kde by omezovala svobodu jiné osoby. Snášenlivost, pochopení druhého a všeobecná ohleduplnost k názorům druhého. To musejí být naše základy, které povedou k dalšímu spokojenému životu všech. Proto vám je v hojně míře spolu s dobrým zdravím, svěžestí a chutí číst i nadále Naše noviny přeji do nového roku 1992 v míře vrchovaté."

Ing. ARNOŠT TUČEK

Za Arnošta Tučka

"Slovo může jednou zářit velkou nadějí, podruhé vysílat jen paprsky smrti. Totéž slovo může být jednou pravdivé a jednou lživé, jednou oslnující a jednou šálivé, jednou může otevřít nádherné perspektivy a jednou jen může pokládat na zem kolejnice vedoucí do cel koncentračních táborů."

VÁCLAV HAVEL, prezident České a Slovenské Federativní Republiky

nici!

To jsem pominul několik dalších rubrik, které v novinách zabírají zbytečně moc místa. V četbě na pokračování by se měl objevit bestseller M. Štěpána Vězen sametové revoluce, jinak tuto rubriku považuji za zcela bezpředmětnou.

To když otevřu Špígl nebo ostravskou Naši pravdu, tam se dozvím ty opravdu pravdivé, nevyklané a objektivní informace. Je třeba, abyste si i vy uvědomili, kde je kvalita a tam nasměrovali svůj zájem.

Doufám, že jste po těchto řádcích dostatečně prohlédli a už si ty NN nikdy nekoupíte.

JIŘÍ PETŘÍŠ

P.S.: Konec legrace. V novém roce vám vše přejí zejména pevné zdraví, mnoho štěstí a o něco plnější peněženky, abyste si kdykoliv mohli koupit Naše noviny.

Váš Mák

Jiří Petříš

"Draží, milí /ještě zmatení/ čtenáři, další rok je za námi a ony ty Naše noviny poříd vycházejí! Já si to nedovedu vysvětlit. Kdo může takový plátek nevalné úrovně vůbec číst?! A aby toho nebylo dost, už mají dokonce několik desítek předplatitelů. To je ukázka toho, na jaké úrovni naše žurnalistika vlastně je a jak se lidé dají lehce zmanipulovat lacinými a rádoby senzačními zprávami, které nejsou ničím jiným, než na fouknutými bublinami. Budě asi ještě dlouho trvat, než si čtenáři uvědomí, kde je pravá kvalita a přestanou kupovat brak. Abych svoji kritiku dočítil konkrétním příkladem, podívejme se např. na číslo 23 NN. Skoro polovina tohoto čísla je věnována jakémusi přepadení. Koho to dneska zajímá?! Přepadení a jiné násilnosti jsou na denním pořádku a řekněte sami, kde se dneska nestřílí..."

Na Novinky z rathausu není také nikdo zvědavý. Stejně si to tam upečou sami mezi sebou a na obyčejné lidí se vykašlou. Rozhovory s těmi vydržiduchy rádovypodnikateli jsou směšné a zbytečné. Stejně z nás stáhnou kůži.

Nějaký Petříš píše o kopelistech ve Třebani. Nic neříkající sléstanina.

Nač se vracet do historie, hledme ke světlým zítřkům. To asi neplatí pro NN, protože nepochopitelně zařazují rubriku "Dějinami Z.T." Zpáteč-

"Skoro se mi tomu nechce věřit - Naše noviny se dožily druhého roku. Ve zdraví, podstýkám.

Když jsem si s nimi kdysi cosi začínal, ani ve sněch by mě nenapadlo, že jim budu sloužit ještě na konci jednadvadesátého. Ano, čtete správně, sloužit. Ono totiž "dělat noviny" je skoro totéž jako "být nevolníkem". Nepochybují o tom, že kdokoliv z redakční rady NN vám to potvrďí. Znamená to rozkouskovat bytí podle dat jednotlivých vydání, vědět, že pokaždé je číslo třeba nějak naplnit, znamená to neustále přemýšlet, o čem psát a znamená to psát, psát a psát. Znamená to taky třeba nespát a zakoušet podivné pocity v oblasti žaludku a v každém případě to znamená nechat se čímsi /kýmsi/ neustále popohánět, otravovat a do něčeho nutit. Je to tak, paní Kloubková, pane Tučku, pane Malý, pane Petříši...? Jenže to taky zaplatpámu a naštěstí znamená ještě něco jiného. "Být u toho", napsat o "tom", nebát se vykříknout do světa svůj názor, svoji myšlenku. A řeknu vám, když se něhodou něco povede, je to penězi k nezaplacení. V té chvíli jsem ochoten zapomenout i na to, že někteří známí se mi raději vynou, než by odpovídali na můj oblíbený pozdrav: "Napíšeš nám něco...?"

Vymyslela bůhvídky nějaké chytré hlava, že dělat noviny je velké do-

"Dobře vychovaný člověk může číst všechno. Nad tím, co jest přirozené, pozastavují se jen největší sviňáci a rafinovaní sprostáci, kteří ve své nejmizernější lžimorálce nedívají se na obsah a s rozčílením vrhají se na jednotlivé slova. ... Toť jen malá ukázka toho, jaká hovada se rodí pod sluncem."

JAROSLAV HAŠEK, spisovatel

brodružství. Svaté pravda. Taky je to ale dočela sranda /někdy/ a zodpovědnost a kupa práce /vždy/. Zkrétka, je to jako se vším na světě, co za něco stojí. Bolí to, a je to nedhera. Proto nám ty Naše noviny vydržely tak dlouho. Protože nám co čtrnáct dnů děvají zabrat, protože si kvůli nim dost často leccos vyslechneme a - protože vy si je kupujete. A taky protože jednou za uherský rok z desáté ruky vyslechneme, že ten a ten článek zase tak úplně špatný nebyl a protože nám děti ze školy posírají psaníčka a blahořečí a protože víme o pár spřízněncích, kteří nám drží palce.

Tak ať máme s nezávislým třebanským občasníkem i nadále moc a moc práce, ať nám i vám přináší radost ještě alespoň v příštím roce a ať je ten příští rok lepší, než byl ten letošní! Mějte se v něm krásně!"

MILOSLAV FRÝDL

M. Frýdl

"Neberte život příliš vážně, stejně z něj nevyváznete živí!"

KLASIK

"Vážení přátele, připadá mi to dočela nedávno, co jsme se zabývali sestavováním minulého magazínu Našich novin. Rok se s rokem sešel a máme tu další magazín, což znamená, že se nachylil další rok života nás i nezávislého třebanského občasníku. To, že NN žije, že mohou být nezávislé, je především zásluhou Vás,

čtenářů. Váš zájem nesamořejmě těší i zavazuje. Je osobně přejí sobě i Vám, abychom se s nimi setkávali i celý příští rok a aby ten rok byl pro nás všechny rokem úspěchů, štěstí a pohody a především dobré nálady. Říká se přece S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÍP. Dovolil bych si závěrem citovat /viz. výše/ slova klasikova.

Váš

JOSEF MALÝ

Josef Malý

Takže to shrňme:

KRÁSNÉ A /pokud možno/ VESELÉ VÁNOCE 1991 a VŠECHNO /ale opravdu všechno/ NEJ DO NOVÉHO ROKU 1992 PŘEJÍ

V A Š E

Naše noviny

DVOJDOMEK...?

Na Slovensku znám mnoho lidí. Pocházejí z nejrůznějších věkových skupin, z téměř všech sociálních vrstev, z nejjazších koutů Slovenské republiky, téměř každý z nich volil jinou politickou stranu. Všichni se však shodují na tom, že Slováci mají jinou národní povahu, země jako taková je úplně jinak orientovaná, a to jak po strénce průmyslové či zemědělské, tak třeba i kulturní a může pro tak rozdílné charakterysty používat stejný metr.

To je právě ten bod, ve kterém se dopouštíme chyb, když hodnotíme situaci takovou, jaká není a obvinujeme někoho z toho, co neudělal. Potom se ten druhý začne bránit, prvnímu se to nezdá, a kolotoč se roztočil. Když je ale chování toho prvního natolik extrémní, že se ten druhý už odmitá o problému bavit, může dojít k něčemu takovému, co prožívá nyní naše politika. Nechci však hovořit o politice, ale o obyčejných lidech. Jejich názory se totiž vyvíjejí nejen v závislosti na počinech politiků, ale své kořeny mají někde mnohem dál. Můj ka-

merad Andrej z Levic mi při rozhovoru na toto téma odpověděl, že Češi jsou úplně jiní a problémy a chápání Slováků asi těžko kdy pochopí. Mohu mu to jen potvrdit. Žije ve slovenakém prostředí již tři roky a mohu odpovědně prohlásit, že jsem ze slovenského temperamentu mnohé zjistil. Abych ale nehovořil pouze já, zeptal jsem se několika Slováků na jejich názory týkající se našich vzájemných vztahů. V žádném případě se nejedná o reprezentativní vzorek, názory v mé malé antketě obsažené však ledacos o druhých obyvatelích našeho dvojdomeku vypovídají.

dají a mohly by nám pomocí poznat chápání mnoha třecích ploch z druhé strany. Budeme-li totiž pouze kritizovat, nic se nezmění. A chce-li někdo v našem společném dvojdómu uklízet, měl by nejdříve zamést před vlastním prahem. Dvě samostatné chatrče se totiž moc špatně opravují.

Katarína S., 22 let, vdaná z Bratislavы: "V čem tkví slovenské averze vůči Čechům? Když sledujeme české příspěvky v televizi, stanici Česko-slovensko nebo když čteme třeba Lidové noviny, tak z nich číší postoj, že "My Češi jsme ti moudří, Slováci jsou ti hloupi." Proto Slováci začínají mít nechut spolupracovat s takovým partákem. Federace bude vždycky nadřazovat české straně. Já osobně jsem za federaci, ale představuji si ji úplně jinak, než jaká je ted. Měla by být trochu volnější."

Lubomír K., 22 let, ženatý ze Žiliny: "Něco by se mělo změnit. Češi poříd tvrdí: "Cpeme jim peníze..." Když budeme samostatní, tak nikdo nic takového nebude říkat. V českých novinách je velkým šlágrem psát o tom, co se děje na Slovensku, Raději si pustím slovenský rozhlas než Radiofórum, ve kterém se dyacet Čechů "zasvěceně" baví o problémech Slovenska. Samostatný stát nechci, jsem rád, že existuje Československo. Trochu Čechy charakterizuje postoj, že když se Slovensko osamostatní, tak se na něj vykašleme. Mnohé by vyřešilo referendum. Otázka by však musela znít: Chcete rozpad státu?"

Hana A., 20 let, svobodná ze Žiaru nad Hronom: "Všechno to běží mimo mne. Ti nahoře si poříd vyhřebují problémy. Teď pracuji v tanecní skupině, kde je půl Čechů a druhé polovina Slováků. Kdyby se do toho politici nemontovali, tak by si ti lidé neuvědomovali, že jeden je Čech a druhý Slovák. Kdo se přímo nezabývá politikou, pro toho je dost obtížné se v takových věcech orientovat a rozhodnout se."

Marta V., 18 let, svobodná z Liptovského Mikuláše: "Vlastně se jedná o všeobecně známý princip. Totiž bez akce nemůže být reakce, což platí i obráceně. Zdá se mi, že současný stav pramení ze stupně vzájemného poznání. Někteří Češi nás podcenují, nebo si nás odmítají věřit. Když jsem cosi shněla v jistém pražském obchodě, tak na moje slovensky vyřízené přání prodavačka odmítla reagovat. To je taky jedna z těch prvotních akcí, které vyvolávají na slovenské straně negativní reakce."

Karel C., 18 let, svobodný z Čadce: "Zdroj našich sporů je třeba hledat v dějinách. My jsme se historii naučili chépat úplně jinak. Jinak ji chápe ten, kdo ji prožil, jinak ten, kdo se o ní jen učí. Když hovořím o historii, tak tím miním posledních 70 let, neboť tak dlouho žijeme ve společném státě. Povím příklad: Když spolupracuješ třeba rok s jedním člověkem a ten se na tobě poznamená / v negativním slova smyslu/, tak v případě, že s ním máš spolupracovat i

nadále, odmítáš jeho dívěru. Jestliže není možné se této spolupráci vyhnout, snažíš se ho držet dál od těla. Špatné zkušenosti máme z první republiky, jinak se díváme na problematiku dr. Tisa. Tiso zachránil Slovensko. Pomoohl zejména těm, kteří něco znamenali. V jistém archivu je možné najít materiály, které dokazují, že Tiso nevěděl o tom, že židé jdou do plynnu. Vždy mu bylo řečeno, že jsou odváženi na práci. Ve chvíli, kdy zjistil, jaké je skutečnost, odmítl německé vládě vydat souhlas k deportaci. To, že dával německým vojákům vyznamenání, dělal pro záchranu lidí, pro záchranu Slovenska. Ti, kteří ho soudili, to byli většinou Češi. A Beneš rozsudek podepsal. Ten, kdo má víc, může více rozhodnout, než ten, kdo má méně. V tomto období jsem za federaci."

Tato malá anketa zdaleka neobsahuje celé nézorové spektrum, chybí v ní zejména názory přející si samostatný Slovenský stát, at už by měl jakékoli vnitřní uspořádání a jakýkoliv název. Myslím si, že pro samostatnost není víc než 30 - 40 %. Přesto se nejedná o zahedbatelnou část obyvatelstva, uvědomíme-li si, že dalších 20 - 30 % nemá ujasněný svůj pohled na státoprávní uspořádání.

Vilém Šedivý

TO JSME MY!

Tak ať žijem...!

ČESKÁ VSTRÍCNOST

Rozhodli se Češi z Prahy,
Za tu věčnou rebelii,
Vyučit Slováky trestem.
Jak řekli, tak udělali:
Bratislavu hlavním městem.

SLOVENSKÁ ZÁSADOVOST

Roduvěrným se to nezdá.
"Česi s nami hrají krivo.
Nedáme sa, bore hlevy,
nech to slyšia, revme divo!
Málo bratis bolo Prahy!"

CHODSKÁ NESNAŠENLIVOST

Svolali si Chodi, v Tausu demonstraci,
že už tu došť dluho byli pro legraci,
že vytvoří vlastní Chodskou federaci.
"Komu se to nezdá," ozývá se z davu,
"do roka a do dne dostane peř hlavu!"

ČESKOSLOVENSKOMORAVSKOSLEZSKOCHODSKÁ PRACOVITOST

Pro tu naří republiku
budeme se snažit víc.
A?
/zase/ NIC!

Miloslav Frydl

MORAVSKÝ NACIONALISMUS

Moravo, Moravo...!
/Dunaji, Vltavo!/
Patříte k sobě.
Kníže něš, Svatopluk, vrtí se v hrobě.
Zakrátko Morava bude zas veliká.
Bojte se Češi a bojte se Slováci,
dlouho už orlice kvíli vám krvácí.
Hrdý rek, Moravan, ted vám to spočítá.

SLEZSKÉ ODHODLÁNÍ

Bourí to, bouří v údolích pod Lysou,
mocný hlas z Ostravy nese se do Beskyd.
Jak jeden povstane selický slezský lid
/s od dob Bezruče chachar se umí bit/.
Slezovým chorálem ku Praze bude znít:
RÁCE NÁM POLIBIT...!

PRAŽSKÝ HRAD

Stojíme na Hradčanském náměstí a obdivujeme mohutnou budovu Arcibiskupského paláce. Je pěkný, slunečný den a pohled na panoramu Prahy je překrásný. Zrovna přijíždí malý bílý vlak s dvěma vagony, který ze Staroměstského náměstí projíždí starou Prahou sem, k Pražskému hradu. Vlak je plně obsazen, většinou cizinci, nechybí průvodce. Od zmrzlináře se dozvídám, že střídání stráží je možné vidět každou hodinu, ale to slavnostní jen v poledne. Procházíme bránou kolem Hradní stráže na prostranství, kde se právě toto střídání vždy koná. Je ráno, jdeme tedy dál a po levé i pravé straně nás upoutávají svou velikostí a krásou kované, zlacené dveře, jimiž se prochází do přijímacích sálů. Ocítáme se na nádvoří, v jedné z mnoha prostorných budov je kancelář prezidenta republiky, uprostřed prostranství je velká kašna s vodotrysky a všude množství květin. Pokračujeme průchodem a přicházíme k monumentální stavbě - katedrále sv. Víta a Starému královskému paláci. Chrám sv. Víta - před kráseou a velikostí této pražské památky se tají jech. Kolem nás prochází mnoho cizinců, filmuji, fotografuji, obdivuji. Vracíme se zpět a druhým průchodem přicházíme na místo odpočinku. Bílé lavičky, krásná zahrada, trávníky, okrasné dřeviny, květiny. Z ochozu vidíme Jelení příkop. Po chvíli míříme kolem baziliky sv. Jiří, Jiřskou ulicí do Zlaté uličky u Daliborky. Řada malých barevných domečků s mohutnými komínky upoutává nás i množství lidí a nutí zase k fotografování. Po "kočičích hlavách" procházíme kolem malého domku, kde žil Franz Kafka, další je zelený a má č. 17. Nahlížíme do světničky, vidíme vyřezávaný nábytek, v č. 14 je prodej korálů, něramků, sklenic a košíčků a snad nejhezčí ze všech je světle modrý s č. 19. Je se stření věžičkou a malými okénky, před ním malinká zahrádka s dřevěným plůtkem a vysokými kvetoucími slunečnicemi. Uvnitř stůl se džbánem a svícenem, starý nábytek, kanape, hodiny a petrolejka, na zdi staré zrcadlo. Nechybí domek žlutý i barvy cihlové, některé jsou opravené, jiné na opravu čekají. Staré lucerny dovršují kráseu této známé a vyhledávané uličky. Přicházíme i k otevřenému občerstvení s názvem Ve Zlaté uličce.

A ted honem zpět. Rychle se vracíme k hlavní bráně a přicházíme právě včas. Začíná slavnostní střídání Hradní stráže se vší parádou a hudbou. Hodiny odvíjejí dvacetou. Bubeníci a trumpetisté v jaeně červených kabátech, bílou čepicí se státním znakem stojí v oknech prvního patra budovy a vyhřívají. Slavnostní pochod, nástup, povely a zvuk nabílkovaných pušek s ocelovými bodáky, výměna stráží, to vše vidíme, to vše patří k této slavnostní chvíli, kterou je tak těžko popisovat. Je zde vidět mnoho lidí, každý chce tento ceremoniál vidět co nejlépe. Mnozí se dávají vyfotografovat vedle nehybně stojící stráže, která střeží vstup do velkých prostorů Pražského hradu.

Sestupujeme po Starých zámeckých schodech, jdeme cestou ke Karlovu mostu a ač zmožení horsem, jsme plni dojmů a dozníváv v nás jakési zvláštní slavnostní sevření. Méme radoat. Budovy hradu jsou pěkně nově opravené nebo se zrovna opravují. V rekonstrukci je též Daliborka, Jelení příkop, čistí a opravují se okna v chrámu sv. Víta, zkrátka o Pražský hrad je plně postaráno. Chcete-li se tam jít podívat, tak nezapomeňte: Slavnostní střídání Hradní stráže můžete vidět v pravé poledne.

Marie Kloubková

Havel mluví z cesty

„Ano. Podle sdělení Michala Žamanského, mluvčího prezidenta, Václavovi Havlovi se večer dalo jeho nedávnou cestu na Slovensko. Ještě dnes nyní neustále mluví o svých hlubokých dojmech z této cesty.“

Velmi si vážíme našeho pana prezidenta:

15. 7. - 78 kg

16. 7. - 79 kg

17. 7. - 78 kg

prozatím prezentace koncertů

VYPOJĚNO Z FÁMÝZDATU

Po prohlášení prezidenta Havla, že naše obec tří republiky zastavuje vývoz zbraní, neprošla přes čáru ani žádka českých granátů.

Kterak vydělat milión?

By zajímal o i něk. Kudy vás leje podle tráží

SMĚR: JIHO/ZÁPAD

V letošním roce jsme se my, zahrédkáři, vydali dvakrát přes státní hranici. V červnu jsme to provedli pěšky, když autobusem jsme jeli až do Stožce u Voller, pak jednu stanici vlakem do Nového Údolí a nakonec po svých do bavorského městečka Heidmühle. Hvaniční čeru jsme poznali snadno, i když už není ohrazena ostnatým drátem. Na jedné straně jsou tu eytě zelené, dobré obdělávané, sekáné a hnojené luka bavorská a na druhé straně naše čedožlutě zelené louky přes čtyřicet let opouštěné, nesekané, nespásané a nehnojené. No, snad se to za čas zlepší.

Také druhým letošním zájezdem jsme mířili za hranice ČSFR. Ve čtvrtek 29.8. jsme jeli autokarem do Znojma. Ubytování i stravování v hotelu Dukla bylo výborné. Potvrdilo se nám však, že v našem státním pohostinství se toho zatím moc nezměnilo. Jednak jsme si ubytování i stravu myslí objednat nikoli u hotelu, ale u Cedoku, a pak, přestože byla u nás letos vysoká úroda zeleniny, zvláště okurek, za tři dny jsme tu ve státní hotelové restauraci čerstvý zeleninový salát ani nezahlédli. K řízku nám servírovali půl malé sladkokyselé okurky z lonské sklizně.

V pátek ráno jsme vyjeli do Rakouska, do městečka Tulln, které leží asi 30 km západně od Vídně, přímo na Dunaji. Tam jsme navštívili celostátní výstavu květin. Mile nás tu překvapilo už vstupné. Přestože pro Rakušany bylo 70 šilinků, českoslověsky pouštěli za 30 a naše důchodce dokonce za pouhých 15 šilinků.

Na výstavě bylo opravdu na co se dívat. Překvapovala nejen krása vypěstovaných květů, ale i jejich naaranžování, někdy třeba i se zeleninou. Bylo obdivuhodné, jak kytice mečíku, gerber a krásného květáku či červeného zelí může barevně i stylově ladit dohromady. Viděli jsme tu i přehlídku zahradnických strojů, keramiky, nábytku do chaty či zahrady, zavlažovací zařízení, konstrukce skleníků a foliovníků, a pak nejrůznější prodejní stánky, až oči přecházely. Někteří jsme tady ochutnali i místní víno, zelený veltlín. Byl opravdu lahodný, jemný a lehký.

Protože jsme si o rozsahu výstavy neuměli předem udělat představu, naplňovali jsme si na odpoledne ještě něvštěvu Vídně. Z toho důvodu jsme poněkud unáhleně odjeli z Tullnu už ve 12 hodin.

Ve Vídni jsme s autokarem zaparko-

vali nejdříve ve středu starého města, ale stálo to tu za 2 hodiny 300 šilinků. Střed města byl plný cizinců a obchodů, které překupují zbožím. Ve dveřích každého krémku stojí prodevač, vyhlíží a láká zákazníka. Co je to fronta kupujících, to ví ještě tak prodevač zmrzliny. A přece se všechni slušně užívají. Jak to jen dělají?

Po dvou hodinách jsme se s autokarem přesunuli do Prátru. Tam stálo parkovné za hodinu jen 40 šilinků a proto tu také stála většina autobusů z ČSFR. Rámus tu byl jako o Matějské pouti, a tak někteří zůstali, jiní šli nakupovat a já to proseděl nedaleko, na zahrádce příjemné restaurace a popíjel tu v klidu při hubbě typického vídeňského šramlu / provozovali ho tři hudebníci na první pohled maďarsko-cikánského původu / nejdříve opět místní veltlinské zelené - silnější než bylo na výstavě - a pak pravou vídeňskou kávu.

Večer jsme hodlali ve Znojmě navštítit nějaký soukromý vinný sklep, ale nikde o něm nestáli. Asi jim už docházelo víno z lonské sklizně. A tak jsme si v sobotu dopoledne prohlíželi Znojmo na povrchu i pod zemí a ejhle! Nalezl jsem i tady tichou a útulnou kavárničku v renesančním domě s krásně klenutým mázhausem a v ní - zelený veltlín. Ovšem něš, jihomoravský - a ten byl ze všech nejlepší.

Po obědě jsme vyrazili k domovu a cestou si povídali o tom, jak to bylo pěkné a že by se to dalo příští rok opakovat, ovšem vylepšeně: druhý den celý ve Vídni a třetí teprve na výstavě, odkud by se pak kvečeru jelo domů. A nebo jet zase jinam, třeba do Erfurtu a přespávat v Chebu? Tak vy, kteří jste s námi nebyli, máte se na co těšit, a ti, co s námi byli, také.

Ing. Arnošt Tuček

ZAHRADNÍČCI

Táta, máma a dva kluci. Čtyřletý Péťa a dvouletý Vašík. Žední beránci, ale zase ne tak nejhorší. To tedy byla ta rodinka, o které chci vyprávět. Máma měla ráda kytky, a tak byly všude. Na zahradě, na verandě, na balkoně a samozřejmě v bytě. Vejí chloubou byl velký fíkus v obrovském květináči. A pak se to stalo. "Proč ten fíkus tak žloutne," povídala ustaraně tétovi a kroutila přitom povážlivě hlavou. Dopoulos se kytkám dařilo a teď ji stále vrtalo hlavou, co tomu fíkusu může být. "Chudák, najednou začal chřadnout," bědovala a hned druhý den sháněla kdejakou literaturu, pátrala v květinářství, u zahradníka, zkrátka dělala všechno, jen aby se dozvěděla, čím to asi může být. Rad, jak se ke květině chovat, dostala hodně, taky knížky rychle přelouskala, fíkus chrnila před průvanem, zalévala podle návodu, správnou teplotu mu udržovala, ale všechno marné. Fíkus žloutl a shazoval listy čím dál tím více, až už měl

na vysokém kmínku jen listy tři.

Jednou zrěna slyšela matka u kluků v pokoji podivné zvuky a chichotání. Co tam ti kluci vyvádějí, pomyslela si a poslala tam tátu. Otec, ač nerad, vylezl z postele a ještě v poloospění otevřel dveře u kluků. To, co viděl, ho rychle přivedlo k vědomí. Oba kluci stáli u fíkusu a svorně čúrali do jeho nemalého květináče. Matka zpozorněla, když viděla otcův údiv. Vyskočila z postele a ještě to stihla. Kluci zrovna dočírávali. Co následovalo, to si dovedete představit. Nejprve křížový výslech. Vyšlo na to, že se takhle k bezbrannému fíkusu chovají už hezký dlouhý. Fíkus to nevydržel, kluci vydrželi. Výprask a řádnou domluvu. Matka to přečkalala oplakávajíc drahou květinu a otec, ten raději pořídil fíkus nový, aby měl už konečně pokoj. To víte, ke klukům už ho nedali.

Marie Kloubková

PRVNÁCI A SNĚHULÁK

Budem stavět sněhuláka,
řekl RADEK LUKÁŠI.
Sníh, ten přeci strašně láká,
vem si čapku na uši.

ZUZKA jednu, MARTIN druhou,
kouli vší o sto šest.
Kdo tu třetí uvší nám,
HONZÍK slíbil na svou čest.

MARTINA už taky chvétá,
směje se na sněhuláka.
MARUŠKA zas říká ještě,
knofliky nemá na vestě.

Postaviti sněhuláka,
pokaždé moc děti láká.
Hrnec, mrkev, taky koště,
druhý LUKÁŠ vleče ještě.

A tak stojí na mrazu,
sněhulák jak z obrazu.
Osm dětí ze školy,
ho postavilo u školy.

Učitelka pokukuje,
sněhuláka obdivuje.
Nemá ani chybíčku,
píše tedy jedničku.

MARIE KLOUBKOVÁ

Hrdív

Míj průšel

míj přísel jí Andras

Prosoše je divokej Máj

me pláně Radka

... Mám rád písanku...

... Moje babička byla letiště...

Vení... do školy chodí nejradiji na plá...
Chtěl být být kopétek pokladu...
Na všechny patlat rukou se mi nejvíce temprý...
že miluju

Nučíme do kopírek Orah
Nučíme do popisníci

... Ve škole mě baví svačit...

Jakub Maminka

Moja maminka je krásna

... Chci dělat na dráze, když bude zima, budu se klouzat po kolejích...

Maminka je hodná

... Asi za tři roky nebo dny pojedu do Německa zevodit na opravdickým velkým koní...

Máma ráda kraje mýta

... Fakticky mém rád dlouhý diktáty, fakticky...

Mu. Maminka ráda piše knížku

Lebková

Nau Mamince

... Chtěl bych být popelenem...

Mrázek padá

... Chtěl bych bokem pracovat u ha-
sičů...

Siřínlavíme k jídelni
kávka.

ZIMA V LESE

Na vysoké borovici,
řekl vrabec pěnkavici.
Zimu máme, zebe nos,
přitakal i černý kos.

Vrabec řekl, to zas ne,
i se mnou se nic nestane.
Přitulil se k pěnkavici,
pošeptal té krasavici.

Pěnkavice krasavice,
natáhla si rukavice.
Vrabček hledí, diví se,
pěnkavice chlubí se.

Zima je mi, padá sníh,
ve dvou ném tu bude líp.
Já ti za to budu hned,
při měsíčku vyprávět.

Rukavice, teply šel,
zima může ředit dál.
Na vysoké borovici,
teplu už je pěnkavici.

A tak přitulení k sobě,
věude ticho, jako v hrobě.
Při měsíčku v tu chvíli,
přátelství si slíbili.

MARIE KLOUČKOVÁ

A OBCI ZBYLA PASTOUŠKA...

V posledních 150 letech rozbouřily hladinu pokojného života v naší obci pokaždé na mnoho let dva problémy.

První vznikl v roce 1834. Podle smlouvy z 19.4. tr. prodalo panské gubernium /ředitelství/ v čele s Ferdinandem Jičínským jedenácti sedlákům z naší vsi, a to Janu Roztočilovi z čp. 2, Vojtěchu Markovi z čp. 5, Jiřímu Křížkovi z čp. 6, Františku Křížkovi z čp. 7, Janu Kvídoví z čp. 10, Antonínu Kindlovi z čp. 12, Janu Keckovi z čp. 11, Františku Černému z čp. 13, Josefmu Linhartovi z čp. 14, Janu Štáralovi z čp. 15 a Václavu Roztočilovi z čp. 16, tzv. rustikálum /měli v nájmu panskou půdu - rustikál/ veškerou nezemědělskou půdu v obci, tj. obecní pastviny, úhor, skály, těžko přístupné stréně a lokální lesíky. Bylo to celkem 142 jiter a 254 sáhu/cca 80 hektarů/, tedy hodně. Za to všechno zaplatili jednorázově panství 700 zlatých vídeňského čísla a ročně pak měli platit do obecní pokladny 39 zlatých a 46 krejcarů. Nikdo ovšem nikdy nenašel a nepředložil doklad o tom, kam a komu bylo těch 700 zlatých zaplacené a poplatek do obecní pokladny také nikdo neplatil. Proto už v roce 1862 vznesli chalupníci a obec žalobu proti jedenácti sedlákům, tzv. jedenáctině a žádali státi se rovněž podílníky těchto pozemků. Soudní spor se vlekł 34 let, stál všechny hodně peněz a dal vznik bezpočtu sousedských sporů, které příslušné soudy zase značně zaneprázdnily. V roce 1896 to všechno "jedenáctina" vyhrála v obci ze všech obecních nemovitostí zbyla jen pastouška v čp. 4 /dnes památku podle chodníku od čp. 3 ke kulturnímu domu/, kdysi bydliště obecního pastýře. Ta ji pak v roce 1897 přestavěla na 5 bytů pro nemajetné spolobčany.

Druhý problém vznikl nedlouho po skončení prvního a týkal se regulace Svinářského potoka, který hlavně v místě nejlepších luk ve slemenech měnil často svoje koryto, luka zaplavoval, podmačoval a kazil tak jejich kvalitu. S regulací se mělo začít už v roce 1900. Sedláči však uplatňovali svoje námitky. Hlavním oponentem byl Josef Mestek z čp. 5, který svou opozici zpozdil už stavbu silnice do Svinář. Vymíňoval si, že odvodňovací

staviště terénu luk musí být umístěno nad jeho loukou, zatímco projektanti tvrdili, že nejvhodnější místo pro ně je pod ní. Během sporu se už povolená státní dotace na tuto stavbu ztratila - vyčerpali ji na jiné, bezproblémové akce. Pak přišla I. světová válka a s realizací regulace se začalo až v roce 1924. Prováděla ji pražská firma Hollmann a spol. V následujícím roce přišla ovšem velká povodeň a vše, co bylo do té doby uděláno, zničila, takže se v roce 1926 začínalo znova. Finanční poměry této akce byly však čím dál tím horší, proto nakonec většinu některého museli hradit majitelé pozemků, přesněž nebo kolem nichž byla regulace vedena. Dluhy, které jim takto vznikly, platili tito naši občané ještě za II. světové války, takže "akce regulace" trvala prakticky 40 let.

Ing. Arnošt Tuček

VÍTE ŽE...

... v naší obci byly před šedesáti lety v provozu dvě živnostensko-průmyslové výrobní stavebních hmot?

V roce 1901 koupil řevnický občan Vlášek od statku čp. 15 pole, na němž postavil čp. 37 a u něho zřítil cihelu. Poslední výpal cihel tu byl proveden v roce 1927.

V roce 1913 zavedl na dvoře dnešního čp. 76, který stojí přímo v bývalé píseckovně, Antonín Hušner z Bykoše výrobu dlaždic, krytinových tašek a jiného betonového zboží. V roce 1915 padl na frontě a po válce živnost obnovil jeho synovec Václav a provozoval ji až do II. světové války. Hušnerovy dlaždice i tašky můžete v naší obci vidět dodnes.

/at/

Hokejová bitva

Ba, byly to jiné zimy před padesáti lety! Sníh ležel nejméně měsíc, ale spíš dva či tři. To sedláci vyváželi hnůj na pole na saních tažených koněmi, jejichž zvonky zavěšené na postrojích na délku zvěstovaly, že někdo jede. Jezdilo se ale také, třeba do Řevnic do kostela, na kočárových saních.

Na zamrzlé řece se bruslilo od Mikulše do Josefa. A když ne na řece, tak na kluziště, které od roku 1941 upravoval S.K. OSTROVAN Zadní Třeban na poli státkáře pana Plachého na konci Slemen na pravém břehu Svinářského potoka.

Už tomu bude brzy 50 let, co se tu koncem února 1943 utkali dva velcí rivalové o titul mistra Podbrdská v ledním hokeji: domácí Ostrovan a S.K. Horymír Neumětely. Mužstva si byla rovnocenné, ale domácí prostředí je domácí prostředí. Atmosféra za nízkými mantinely, které tvořila pouze přes 25 cm široká, byla žhavá a boj na ledě neúprosný. V jeho zápalu padl v určitém okamžiku hráč Horymíru po bodýčku našeho Pepy Eismana za mantinel, kde ho diváci zvedali, když tu on vykřikl, že mu dal někdo facku, a hned ji komusi vrátil. A pak to začalo! Prali se hráči i diváci, ale rozhodující byl souboj našeho řezníka

Karla Jandy s neumětským kovářem. Chyba byla v tom, že kovář chytal a měl proto v ruce širokou bramkářskou hůl, zatímco Karel měl jen holé ruce. Bojoval statečně, ale přesto si na památku odnesl natřené ucho. Ještě hůř dopadla naše nové posila z A.C. Sparty, Václav Korynta. Tomu někdo v té vřavě přerazil ruku.

Tak to byl poslední válečný mistrovský hokej ve Třebani. Nadřízený sportovní orgán nám hřiště uzavřel.

Ale po válce se hrálo opět a byly tu noví mladí hráči jako Mirek Prušinovský, Slávek Raus, Mita Moravec a pak Jirka Frůcha, který rok co rok dělal led už na novém hřišti na ostrově. Jenže, kde je to teď? Vždyť už se mistrovské zápasy v hokeji na přírodním ledě ani nesmějí hrát a stejně není led. Tak co nám z té zimy vlastně zbývá?

Ing. Arnošt Tuček

CESTA ZA NEVÉSTOU

Byla to tehdy potíž, když se něš Vojta zamiloval do Libušky. Bydlela až v Lomnici a on v Praze. Psát si mohli třeba každý den, horší bylo, když už to nemohli bez sebe vydržet. Zmizet na dva dny z domova nebylo vůbec lehké. Tatík byl přísný a že by měl pro synka zrovna moc pochopení, to tedy neměl. Ještě štěstí, že měl Vojta mladší sestru Manču. Když viděla očividně chátrajícího bráchu, chtěla mu pomoci. Ve vymýšlení byla jednička a hned tedy začala kout plény. Začínaly zrovna prázdniny a Manča trpělivě vyčkávala, až bude příhodná chvíle a taťka bude mít dobrou náladu. A pak to začalo. Ona, že by chtěla jet za kamarádkou a že je tam pout a kolotoče a střelnice a že by tam přespala, a škemrala a škemrala. Tatíkovi se to moc nezdálo, ale pak přece jen ať tedy jede, ale i s Vojtou, jinak že ji nepustí. Naoko se zdráhalo, že by raději sama a že z ní s mamkou dělají malou holku, ale téta nepovolil. Abych pravdu řekla, brzy se škemráním přestala, aby to nepřehnala a téta si to nerozmyslel. Vojtík byl štěstím bez sebe a sliboval, co jen všechno pro Manču udělá, ale moc toho nakonec neudělal.

O cestě už měl všechno promyšlené. Věděl, že musejí vlakem do Jičína a tam přestoupit do autobusu na Lomnici. Věděl, že je čeká dobrodružství, protože v Jičíně měli celé příbuzenstvo a potkat někoho z něj by nebylo zrovna to, co by právě potřebovali. Nadešel den odjezdu. Doma vyslechli od rodičů na cestu patřičné kázání, ještě křížek na svá čílka a pak už hurá, raději pryč. Manča se na cestu těšila a hlavně na dobroty, které si už představovala. Lomnické suchárky, pišingry a pasiány, to vše se vyrábělo tam, kde Libuška pracovala. Však taky už několikrát toto vše v balíčku poslala. Teď už ale seděli oba ve vlaku a domluvali se, jak to v Jičíně udělají, aby se dostali do autobusu, aniž by kohokoliv z příbuzenstva potkali. Autobus totiž odjížděl zrovna z ulice, kde tety a ti ostatní bydleli.

Když přijeli do Jičína, měli hodně času do jeho odjezdu. Raději zůstali na nádraží a k autobusu vyrazili později. Oddechli si, když se v něm pohodlně usadili. Ze svých sedadel viděli zrovinka tetě do kuchyně. Bydlela v přízemí a autobus stál zrovna před jejím domem. Nejdříve z toho měli legraci, ale najednou, jako když do nich střelí, oba hned byli pod sedadly. To když se teta vyklénula z okna a dohadovala se o něčem se svým synem Otíkem. Zpod sedadel je vysvobodil až odjezd autobusu, protože teta se nehodlala vsunout zpět do svého obydliště. Okolí se zřejmě bavilo, ale naši dva cestovatelé si zhlobka oddechli, když se rozjeli. Manča resolutně prohlásila, že teď už mají vyhráno, vše zažehnáno. Oběma otrnulo a všemu se chichotali až do Lomnice.

Libuška s maminkou bydlela v malé chaloupce a ani jedna netušila, jaké je čeká překvapení. Ale ještě daleko větší překvapení čekalo na Vojtu a Manču. Šinuli si to pěkně po cestě, ale když přicházeli k vytoužené chaloupce, oba strnuli: Nedaleko, opřen o veliký dub, stál tatík. Manča se snažila ihned rozpoznat stupen této významnosti a pro jistotu se hbitě postavila dva kroky před svého zkamenělého bratra. Měla bráchu moc ráda a tak to dělala vždycky, když mu hrozilo nebezpečí ve formě několika pohlavků. Tentokrát to ale dopadlo všechno jinak. Když se teta odlepila od stromu, vykročil bez slova k chalupě a jen pohybem ruky významně vyzýval své zdrcené ratolesti, aby jej následovaly. A pak nastalo snad to nejhorské. Libuška s maminkou hleděly na tři zjevení ve dveřích. Tatínek pozdravil a začal hned a tím, že se omlouvá, že nenapsali, že chtěli překvapit. Vede prý Libušce ženicha a že by měla být brzy svatba, aby náhodou jeho sotva dvacetiletý syn nezmeškal. A mluvil a mluvil. Napětí ve světnici rostlo a když dosáhlo vrcholu a těta viděl, že se všechni včetně maminky rozbrečí, dal se do smíchu. Měl velkou radost, jak svá pacholátká doběhl. Samozřejmě, že se nakonec matce i Libušce za všechno omluvil. Vojta s Mančou teď už věděli, že se teta nezlobí, Libuška s maminkou hned zvaly dál a ke stolu tak, jak je na venkově zvykem a honem chystaly něco k jídlu. Povídalo se pak a povídalo až do tmy. Nakonec tatka ulehhl společně s Vojtem v malém pokojíku, Manča v kuchyni na kanape a víc tu místa nebylo. Libuška s maminkou spaly kdeši na seně.

Kdepak, lhát se nemá ani trošičku. To se nevyplácí. Ale jak to jen všechno ten tatka mohl poznat a jak jen se tam do té Lomnice mohl tak rychle dostat, to byla pro zamilovaného Vojtu a povedenou Manču ještě dlouho velikánská záhada.

Marie Kloubková

ARNOŠT TUČEK

Kolo, kolo mlýnský,
netočí se vždycky.
Je to tak zábava,
mlýn nítě prodává.

Každý chce kramářit,
peníze rozmnožit.
Někdo dokáže
něco nám vyrobít.

Život nepřestává být veselý, když někdo umře, právě tak, jako nepřestává být vážný, když se někdo směje.

Člověk nemůže být jednostranným specialistou, aniž by nebyl v pravém slova smyslu idiot.

Je pravda, že ten, kdo se ožení v pátek, je celý život neštastný...?

"Ovšem," povídá G.B.SHAW, "proč by zrovna pátek měl být výjimkou."

/jam/ 3

S AUTOREM PYGMALIONU

KRÁSNÉ VÁNOCE...

Světky klidu, jak víme, byly, jsou a budou svátky radosti a lásky a dejme i svátky hodování. Bylo tomu tak v minulosti, i když toho hodování bylo u většiny jen poskrovnu. Dnes má každý bohatý vánoční stůl. Došlova se prochází pod rozličnými lahůdkami. Věnujme proto pozornost nejen přípravě dobrot, ale i prostírání, které by v tento slavnostní večer mělo být skutečně co nejslavnostnější.

VÁNOČNÍ MENU I

- + Kapr ve smetanové marinádě, bankety
- + Rybí vývar s krutóny
- + Petruzi na mandlích, vařené brambory, zeleninový salát
- + Plněná kráta, dušené rýže, kompot
- + Pečené banány se zmrzlinou
- + Černá káva, jablkový závin, čajové pečivo

VÁNOČNÍ MENU II

- + Humrové medajlonky, bankety
- + Rybí polévka
- + Kapr na víně se žampiony, vařené brambory, zeleninový salát
- + Smažený kapr, bramborový salát a majonézou
- + Ovocný salát ve vinném želé
- + Černé káva, listový závin s jablky, čajové pečivo

Postup přípravy pokrmů

KAPR VE SMETANOVÉ MARINÁDĚ

6 porcí kapra, 150 g majolky, 1 dl smetany ke šlehaní, 3 lžíce bílého vína, citronová šťáva, kousek mrkve, celeru a cibule, 3 lžíce ster. hrášku, 1 malá ster. okurka, celý pepř, bobkový list, nové koření, ocet, sůl, ster. kapie a petrželka na ozdobu.

Do vařící, osolené a nepatrň oksylené vody přidáme kořenovou zeleninu, cibuli a koření, přivedeme k varu, povaříme 10 minut a vložíme očištěné porce kapra. Příkon tepla zmírníme a vaříme velmi mírným varem nejdéle čtvrt hodiny. Vařené porce kapra z vývaru vyjmeme, opatrně vystříkáme a necháme vychladnout. Urovnáme je na mísu, přelijeme marinádou a necháme v chladničce proležet. Před podáváním je ozdobíme petrželkou a proužky kapie.

Příprava marinády: Majolku zředíme vínem a citronovou šťávou, přidáme ušlehanou smetanu, na tenké kolečka nakrájenou spařencu cibuli, okapaný hrášek, na nudličky nakrájenou mrkev a celer /z vývaru/ a steril. okurku.

RYBÍ VÝVAR S KRUTONY

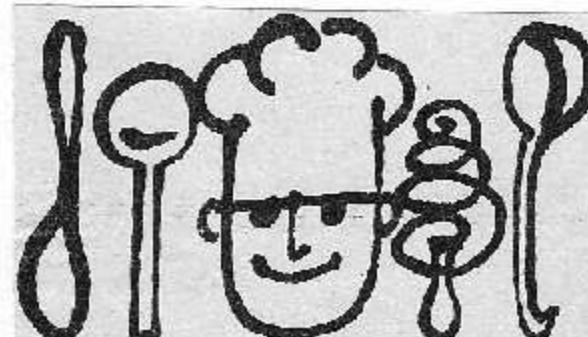
1 kapří hlava, 2 ocasní porce kapra, 30 g cibule, mrkve, celeru a petržele, 1,5 dl bílého vína, 1 lžíce oleje, 2 stroužky česneku, 1 bobkový list, 1 hřebíček, 2 zrnka pepře, sůl, 80 g bílé vely, petrželka, 1,4 l vody, maso.

Očištěnou kapří hlavu zbavíme žáber, přidáme porce kapra, cibuli, zeleninu, olej, rozetřený česnek, koření, sůl, zalijeme vše vodou a přivedeme k varu. Potom polévku vaříme velmi mírným varem asi 25 minut. Polévku předeďme, maso z hlavy oberejme, maso z porcí vykostíme a pokréjíme na drobné kostičky. Vložíme je zpět do polévky, přidáme víno, maso, polévku přivedeme téměř k varu a při podávání doplníme rozsekanou petrželkou a plátky vely, opečenými na sucho na teflonové páničce.

PSTRUZI NA MANDLÍCH

6 pstruhů, citronová šťáva, 2 dl bílého vína, 80 g másla, 4 lžíce oleje, 100 g mandlí, sůl, citron, petrželka.

Opláchnuté mandle vložíme do studené vody, přivedeme k varu, povaříme minutu, pak je ocedíme, oloupeme a osmehneme na dvou lžicích oleje. Očištěné pstruhů pokapeme citronovou šťávou a necháme 15 minut odležet. Osolíme je, vložíme na páničku nebo do

PŘÍLNOČNÍ

Přílnoční krajinou ke kapli spěcháme,
koledu zazpívat ujít si nedáme.
Spěchajme přátelé, zvon už nám zvoní,
radost si dopřejme dnej, jako loni.

Ježíš tam na kříži vytrpěl muka,
Panence Marii srdce věk puká.
Hrajme a zpívejme, oba jsou s námi
a zpěvem zmírněme oběma rány.

Zpívejme koledy, trumpeteta troubí,
housličky před kaplí tóny už loundí.
Do tmy té sváteční měsíc nám září,
radost a úsměv mé každý na tváři.

MARIE KLOUBKOVÁ

pekáčku s rozechřátým olejem a máslem
a zvolna opékáme po obou stranách. Po
chvíli je podlijeme víinem a dopeče-
me. Při pečení je přeléváme vypečenou
štávou s víinem. Petruhy přeložíme na
mísu, podlijeme štávou a poklademe
mandlemi a petrželkou.

PLNĚNÁ KRŮTA /asi 12 porcí/

1 krůta o hmotnosti asi 3 kg, 50 g
máslo, sůl

Mandlové nádivky

150 g bílé vely, 3 vejce, 150 g mand-
lí, muškétový květ, 80 g másla, sůl,
petrželka, mléko.

Opláchnutou krůtu osušíme, osolíme
na povrchu i uvnitř a necháme odležet,
na prsu uvolníme kůži, do otvoru
vložíme nádivku do dutiny břišní. Ko-
nec krku přehneme a sešíjeme nití, dutinu také sešíjeme. Špičky křídel od-
sekneme, křídla zaklesneme dozadu, up-
evníme na ně střed motouzu, překří-
žíme jej přes záda, zachytíme jím no-
hy a přitiskneme je k tělu, konec mo-

touzou přivážeme k biskupu. Krůtu vlo-
žíme /hrudí nahoru/ do pekáče s roze-
hřátým máslem, podlijeme trochu vody
a pečeme ve středně vyhřáté troubě. Po
chvíli příkon tepla zmírníme, krůtu
obratíme, podložíme ji špejlemi, aby
se kůže nepřichytla k pekáči. Při pe-
čení krůtu přeléváme štávou a podlé-
váme vodou, připečenou štávu z okrajů
pekáče seškrabujeme, aby štáva měla
barvu.

Příprava mandlové nádivky

Mandle vysypeme do studené vody,
přivedeme k varu, pováříme minutu, o-
cedíme, oloupeme a drobně pokrájíme.
Z bílé vely odkréjíme kůrky, vely po-
krájíme na kostičky, zvlhčíme mlékem
a necháme prosáknout. Změklé máslo u-
třeme se solí, postupně přidáváme
žloutky, potom muškétový květ, rozse-
kanou petrželku, mandle a na konec
tuhý sníh z bílků.

PEČENÉ BANÁNY SE ZMRZLINOU

6 banánů, 15 g másla, 4 lžíce rumu,
písčkový cukr, 6 dl vanilkové zmrzli-
ny, kousek čokolády.

Oloupané banány rozkrojíme podélne
na pílkы, řeznou plochou dolů je po-
ložíme na pánev s rozechřátým máslem,
posypeme cukrem a upečeme v mírně vy-
hřáté troubě. Teplé banány přeložíme
na šest dezertních talířků, pokapeme
je rumem a poklademe zmrzlinou a st-
rouhanou čokoládou. Hned podáváme.

DOBROU CHUŤ !

Emil Jindáček

... A DOBROU CHUŤ

CHÁRON

Povídka

Pršelo. Děrová střecha starého vechtru už dávno nebrénila kapkém v cestě. Pršelo i dovnitř, do ušmudlané kuchyně s vyhaslými kamny a horou stoletých kalendářů. Voda stékala do kýblů pod oknem i do zpola zaplněné plechové vaničky hned vedle stolu. Za ním seděl starý Vejvoda a na novinách bůhvíjakého data krájel bezhubým dásním čtverečky špeku, cibule a chleba. Jedl ve službě. Dřív by za to byla důtká, zastavený postup a možná, dost možné i vyhazov. Dnes ne, závory už Vejvoda vytahovat nemusí. Mašinfírové sice před starým strážním domkem ještě čtyřikrát denně zahoukají, ale po cestě už nikdo, docela nikdo nechodí. Pět, nebo už deset let...?

Na konci tohodle úvozu je tůň. No, spíš tůnka a pár metrů od ní jediná, napůl se rozpadající barabizna. Před těmi pěti /nebo deseti?/ roky v ní ještě žila staré Hroudové, úplně sama. Rok po roce, snad od druhé války. Široko daleko nikdo, jen vechtr a v něm Vejvoda.

Znali se. Občas k ní zašel. Vždycky prvního v měsíci. Prvního, to byl pro vysloužilého ajzbonbáka slavný den. Jediný, kdy zarezlou klikou ztěžka zvedal šranky, jediný, kdy měl otevřeno pro svět tam někde za lesem. Jenže, on sem stejně nikdo nechodil. Zbytečně se Vejvoda nevlékal do bílé košíle a slavnostního mantlu, zbytečně cítil knoflíky, marně zval do země za závorami. Bál se sem. Věřili, že je to proklaté místo. Bažina, tůn, dům už navždy pojmenovaný vraždou.

Jo, to byla pravda. V tom domě byla smrt. Seděla svázaná ve sklepě a měla podobu staré Hroudové. Její napůl šílený syn ji tu uškrttil. Přišel za ní, bůhvíodkud utekl, zabil a skočil do tůně.

To si Vejvoda pamatuje. Také mu zvedal závory, vždyť bylo prvního. Pak ještě přišla policie a funebráci a od té doby nikdo. To už je pět a možná spíš deset let. Ani pošťák sem neměl cestu a pro pensi si musí chodit do městečka. Jednou tu chcipne a nikdo se to nedozvídí. Šranky zůstanou spuštěné už navždy.

Pršelo. Bylo Všech svatých a vechtr oblékal bílou košíli. Do oběda měl čas, závory půjdou nahoru v pravé po-

ledne. Pak se po druhé zase cesta přehradí, to aby trojka měla na volno a potom jsou vytažené až do pěti. Dalších třicet dní kliku už zase jenom rezne.

V zatáčce houkla jedenáctka. Vejvoda přinesl ze sklepa kamenek se sádlem, tři vejce a med. Skončil přípravy na slavnostní oběd. Ještě na-

štípat dříví a zašpinit si přitom bílou košili a... rychle, rychle bude poledne. Šranky vylétly vzhůru. "Tak jen podte, holomci," šíšlal vechtr v. v. a strachal se, promokaje, zpět do domečku. Uvaril si grog, má dvě hodiny čas. Vytáhl z hromady kalendářů cosi, začetl se a - usnul.

Děst zesílil. Bylo už hodně po druhé, když ze skrz naskrz promočeného lesa vyšel člověk. Kdy tu byl naposledy živý člověk? Kde se tu vzal? Co chtěl? Přešel přejezd a zabušil na upatlané okno. Nic. Zkusil to znova. Stejná odpověď. Vešel dovnitř. "Pane, prosím vás..."

Kdepak, Vejvodu nevzbudil. Vycouval ven. Stál ještě chvíli na zápráží, snad po sté zvedl límec odrbaného kabétu. Pak udělal první krok z pěti. Třetí hodina byla na spadnutí, před zátáckou houkal motorák. Ne slyšel ho. Závory byly nahoře. Vkrčil pod ně. Z deštivé clony vyrazila zrychlená trojka. Ježíši Kriste...!

Hned, jak se Vejvoda probudil, spustil řranky. Ted už nemá v jeho světě nikdo co pohledávat. Odložil mantl a čepici, svlékl bílou košili. Za měsíc, za měsíc snad někdo přijde.

Miloslav Frýdl

SEDLEC, NEZABUDICE...

Organizačněsprávní začlenění našich obcí bývalo daleko složitější, než je dnes. Např. malá obec Měnany, která v roce 1653 neměla ani 200 obyvatel, byla rozdělena mezi čtyři stavovské vlastníky. Tak někteří její obyvatelé patřili císařskému statku v Králově Dvoře, jiní ke hradu Karlštejnu, další litenskému panství hraběte z Bubna a Litic a zbytek pak městu Beroun.

Nepřekvapí vás proto ani skutečnost, že i sousední Řevnice měly dva pány. Zhruba polovina ležící mezi lesem a náměstím patřila cisterciáckému klášteru zbraslavskému, zatímco druhé polovina českému řádu Křižovníků s hvězdou. Oba páni tu kdysi postavili kostely. Starší byl křižovnický zasvě-

cený sv. Mauriciovi, mladší pak byla cisterciácká kaple Nanebevzetí Panny Marie. Na začátku 18. století už byly obě stavby tak sešlé, že je strhli a zhruba ve stejných místech -obě stávaly v místech starého Řevnického hřbitova- postavili kolem roku 1750 nový kostel, ten dnešní.

Kdo šel před třicetiletou válkou ze Řevnic do Haloun, procházel dvěma vesnicemi, které tu už dnes nejsou, protože v té dlouhé a kruté válce se zcela vyplodily, shořely a zanikly. Jedna, zvaná Sedlec, byla tam, kde se v Řevnicích dosud říká "v Selci". Druhá pak stála na kraji lesa. I tam se dodnes říká "v Nezabudicích". Vidíte, jak naše vesnice na tom byla vždy lépe.

Ing. A. Tuček

